

РЕШЕНИЕ

№ 5605

гр. София, 06.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 14.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **6760** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 и следващите от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).
Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК-[ЕИК], чрез адв. Х. П. срещу Ревизионен акт /РА/ № Р-22220620003317-091-001/30.12.2020 г., издаден от И. М. Р.- орган, възложил ревизията и И. В. М.- Н.– ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 779/17.05.2021 г. на директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, [населено място], Централно управление на Национална агенция по приходите. Жалбоподателят оспорва РА като неправилен, издаден в противоречие с материалните разпоредби и при съществено нарушение на процесуалните правила. Релевира доводи, че органите по приходите са тълкували определени факти и обстоятелства по начин, който противоречи на правилата на формалната и правна логика и който довел до едно незаконосъобразно определяне на публични задължения на данъчнозадълженото лице. Поддържа, че ревизионният акт /РА/ е немотивиран, издаден при липса на изложение на фактическите констатации на органа, като направо били преповторени изводите от ревизионния доклад /РД/. По същество твърди, че РА е издаден при пълно игнориране на представените от жалбоподателя и доставчиците писмени доказателства, установяващи реалност на доставките. Изводите на органите по приходите били базирани единствено на обстоятелството, че част от доставчиците не са ангажирали в предоставения срок изисканите доказателства. Изтъква нарушаване на принципите на обективност и безпристрастност при провеждане на ревизионното производство. В противоречие с практиката на СЕС

ревизиращият орган приел, че в задължение на ревизираното лице- получател по доставката е да докаже, че доставчикът по тази доставка е обезпечен да я осъществи. Твърди, че е налице вътрешно противоречие в мотивите, доколкото органа смесвал понятията „привидна доставка“, „недействителна доставка“, като липсвали данни за каквато и да е било данъчна измама. Излага възражения по отделните доставки, по които не е признато правото на данъчен кредит. Моли съда да отмени обжалвания акт. Претендира разноси.

В съдебно заседание жалбоподателят редовно призован не се представлява.

Ответникът Директор на ДОДОП [населено място] в съдебно заседание чрез процесуален представител оспорва жалбата. Моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна, по съображения изложени в решение №779/2021 г., които се подкрепяли от заключението на вещото лице. Развива съображения в тази насока. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира следното от фактическа страна: Със Заповед №Р-22220620003317-020-001/08.06.2020 г., издадена от И. М. Р., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С., е възложено извършването на ревизия на [фирма] за установяване на задълженията по Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/ за данъчни периоди от 01.01.2020 г. до 30.04.2020 г., връчена на 29.06.2020 г., по реда на чл. 29, ал. 4 от ДОПК. Със Заповед /ЗИЗВР/ №Р22220620003317-020-002/23.09.2020 г., срокът за извършване на ревизията е изменен до 27.11.2020 г.

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/ №Р-22220620003317-092-001/09.12.2020 г., връчен на ревизираното лице на 14.12.2020 г. по електронен път. Срещу констатациите на РД не е подадено възражение по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК.

Ревизията приключва с обжалвания в настоящото производство Ревизионен акт /РА/ №Р-22220620003317-091-001/30.12.2020 г., издаден от И. М. Р.– орган, възложил ревизията и И. В. М.- Н.– ръководител на ревизията. С РА са установени задължения по ЗДДС за ревизираните периоди, представляващи ДДС за внасяне в размер на 35 106,37 лв. и лихви за просрочие в размер на 2 726,88 лв., при деклариран резултат ДДС за внасяне за периода в размер на 7 089,70 лв. Ревизираното лице не е внесло декларирания по справките-декларации данък в размер на 7 089,70 лв., поради което установеният при ревизията ДДС за внасяне общо в размер на 35 106,37 лв. е сбор от декларирания и невнесен от дружеството ДДС в размер на 7 089,70 лв. и допълнително установен от ревизиращите ДДС за внасяне в размер на 28 016,67 лв. Допълнително установеният при ревизията ДДС за внасяне в размер на 28 016,67 лв. е резултат от непризнато право на приспадане на данъчен кредит в същия размер по фактури от [фирма], [фирма] и [фирма].

В хода на ревизионното производство, с цел изясняване на факти и обстоятелства, от значение за данъчното облагане на жалбоподателя, са извършени процесуални действия, подробно описани в констативната част на изготвения РД, неразделна част от РА, по смисъла на чл. 120, ал. 2 от ДОПК.

На основание чл. 37, ал. 3, от ДОПК, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК, по електронен път, на жалбоподателя е връчено искане за представяне на документи и писмени обяснения с изх. №Р-22220620003317-040-001/06.07.2020 г. На 25.09.2020 г. от дружеството- жалбоподател са представени документи, справки и писмени обяснения

с придружителни писма. Дружеството е декларирало, че през периода на ревизията е извършвало довършителни строителни дейности на обект, с адрес в [населено място],[жк]. Ревизираното дружество не е дало пояснения относно собствеността на обекта, който се изгражда, но видно от отбелязването в представения с Придружително писмо вх. №23-22-504#2 от 30.03.2021 г. Договор за изпълнение на строително-монтажни работи от 18.03.2020 г., сключен между [фирма] /възложител/ и [фирма] /изпълнител/, инвеститор на обекта е [фирма], ЕИК[ЕИК].

На основание чл. 115 от ДОПК, е извършена проверка на място на първични, вторични счетоводни документи и търговска документация на ревизираното лице, документирана с Протокол №1750077/30.10.2020 г.

На основание чл. 45 от ДОПК, в хода на ревизията са извършени насрещни проверки на други задължени лица – сочени за доставчици на жалбоподателя: [фирма], [фирма] и [фирма]. Резултатите от проверките са документирани с протоколи, описани в РД и приложени към преписката.

Направени са справки на относими за доставчиците данни в информационната база данни на НАП /регистрирани трудови договори, регистрирани ЕКАФП и др./.

В резултат на проведеното ревизионно производство органите по приходите на основание чл. 68, ал. 1 и чл. 69, ал. 1 от ЗДДС, във връзка с чл. 6 от ЗДДС, не признали правото на приспадане на данъчен кредит по фактурите от [фирма], [фирма] и [фирма], както следва:

1. За данъчни периоди м. 02.2020 г. и м. 03.2020 г., [фирма] е упражнило право на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 16 666,67 лв. по 11 фактури, издадени от [фирма], с вписано основание за издаване „СМР по протокол“. Констатирани, че жалбоподателят е представил единствено копие на процесните фактури с фискални бонове.

На 05.08.2020 г. на декларирания от дружеството електронен адрес [електронна поща], е връчено искане за представяне на документи №П-22220520126533-040001/04.08.2020 г., но такива не са представени.

Приходните органи установили, че [фирма] е включило процесните фактури в дневника за продажби за м. 02.2020 г. [фирма] е вписано в Търговския регистър на 17.05.2007 г., със седалище и адрес на управление [населено място], ж. к И., [жилищен адрес]., с предмет на дейност: покривни работи; други довършителни строителни дейности, строителство на покриви и хидроизолации; направа и ремонти на покриви и хидроизолации, реконструкции на подпокривни пространства, организиране на маркетингова, транспортна, складова, като и всяка друга незабранена от закона дейност. Регистрирано е по ЗДДС, считано от 11.06.2007 г.- регистрация по избор, независимо от облагаемия оборот. Дерегистрирано е считано от 29.07.2020 г., при установени обстоятелства по чл. 176 от ЗДДС. До 16.01.2019 г. едноличен собственик и управител на дружеството е А. С. А., а след тази дата- В. Х. В.. При справка за актуално състояние на всички действащи трудови договори е констатирано, че в периода на издаване на фактурите м. 02.2020 г. [фирма] е разполагало с шест лица, наети по трудови правоотношения, на длъжност „изграждане и ремонт на покривни покрития“. [фирма] има регистриран ЕКАФП с номер на фискално устройство D. и номер на фискална памет 36667599, като за тип на обекта е посочено: „други стоки, неклассифицирани другаде“. При справка в ИС на НАП не са открити регистрирани продажби във връзка с процесните фактури.

2. За данъчни периоди м. 03.2020 г. и м. 04. 2020 г., [фирма] е ползвало право на

приспадане на данъчен кредит общо в размер на 8 781,66 лв. по 7 фактури, издадени от [фирма]. Предметът на доставките във фактурите е описан като: „СМР- монтаж на топлоизолация“ /по четири фактури/; „СМР по договор- приложен протокол“ /по две фактури/ и СМР /по една фактура/.

На 12.10.2020 г., по електронен път, на дружеството е връчено искане №П-22221220163712-040-001/12.10.2020 г. за представяне на документи и писмени обяснения за реалността на доставките по издадените на ревизираното лице фактури. В отговор на искането, на 13.11.2020 г., от проверяваното дружество са представени копия на шест от фактурите, заедно с приемо- предавателни протоколи към тях, хронологични счетоводни регистри на сметки 411, 4532, 703, дневници за продажбите за м. 03 и м. 04.2020 г., и оборотни ведомости за м. 03 и за м. 04.2020 г. /без подпис на издател и печат в оборотните ведомости/.

Органите по приходите установили, че [фирма] е вписано в Търговския регистър на 15.11.2019 г. До 19.12.2019 г. едноличен собственик и управител на дружеството е Г. Т. Т., от 20.12.2019 г. до 14.07.2020 г. е В. Х. В., а от 14.07.2020 г.- П. Н. М.. [фирма] е регистрирано по ЗДДС от 10.12.2019 г. по избор, независимо от облагаемия оборот. Дружеството е включило фактурите в дневниците за продажби за съответния период. [фирма] декларира пред НАП и НСИ предмет на дейност- други специализирани строителни дейности, неklasифицирани другаде; други довършителни строителни дейности, търговия, търговско представителство и посредничество на местни и чуждестранни физически и юридически лица; строителни и ремонтни услуги; покупка, строеж или обзавеждане на недвижими имоти с цел продажба, както и всички останали дейности и услуги в страната и чужбина, незабранени със закон. [фирма] има регистриран ЕКАФП с номер на фискално устройство D. и номер на фискална памет 36654975, като за тип на обекта е посочено: „Строителни услуги“. Установили още, че предходни доставчици на фактурираните материали и услуги са [фирма] и [фирма] с ЕИК[ЕИК], които не се откриват на декларираните адреси за кореспонденция, не представят доказателства за реалността на фактурираните от тях доставки. Ревизиращите констатирани, че на [фирма] се извършва ревизия по ЗДДС за периодите от 10.12.2019 г. до 31.05.2020 г., като е издаден Ревизионен доклад №Р-22221720002356-092-001/22.10.2020 г. При тези данни, извели извод, че издадените от дружеството фактури не документират реално извършени доставки, а начисленият по тях данък е дължим на основание чл. 85 от ЗДДС.

3. За данъчен период м. 04.2020 г. дружеството- жалбоподател е ползвало право на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 2 567,94 лв. по 2 фактури, издадени от [фирма], с предмет на доставките СМР, монтаж топлоизолации.

[фирма] е регистрирано по ЗДДС, считано от 27.01.2016 г.- регистрация по избор, независимо от облагаемия оборот, след което е deregистрирано на 25.11.2016 г., при установени обстоятелства по чл. 176 от ЗДДС. Повторно е регистрирано по ЗДДС на 05.11.2019 г. / регистрация по избор, независимо от облагаемия оборот/, след което на 10.03.2020 г. отново е deregистрирано по реда на ЗДДС, при установени обстоятелства по чл. 176 от ЗДДС. Приходните органи констатирани, че спорните фактури №[ЕГН]/29.04.2020 г. и №[ЕГН]/ 22.04.2020 г. са издадени от [фирма], след неговата последна deregистрация от 10.03.2020 г. От страна на жалбоподателя са представени копия на фактурите с приемо - предавателни протоколи.

Въз основа на връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения изх. №П22220520126533-040-001/04.08.2020 г. по реда на чл. 32 от ДОПК, от [фирма] са

приложени: сканирани фактури №[ЕГН]/22.04.2020 г. и №[ЕГН]/29.04.2020 г., с кредитни известия към тях, съответно КИ №[ЕГН]/14.05.2020 г. и №[ЕГН]/14.05.2020 г., както и дневни отчети от касовата книга от 22.04.2020 г. и от 29.04.2020 г., страници от касовата книга за същите дати, оборотни ведомости за м. 04.2020 г. и за м.05.2020 г. и хронологична ведомост от 01.04.2020 г. и 31.05.2020 г., приемо-предавателни протоколи.

Приходните органи установили, че [фирма] е вписано в Търговския регистър на 12.01.2016 г., с едноличен собственик и управител П. В. В., считано от 15.09.2016 г.- Р. В. М., а от 04.10.2019 г.- М. П. Б.. Деклариран е предмет на дейност: строителство на жилищни и нежилищни сгради; общо строителство на сгради и строителни съоръжения, както и всяка незабранена от закона дейност. При извършена справка за актуално състояние на всички действащи трудови договори е констатирано, че [фирма] е декларирало шест трудови договора за периода 09.12.2019 г. до 01.04.2020 г., за длъжности: общ работник строителство на сгради, технически сътрудник, строител сгради, като в периода на издаването на спорните фактури не е декларирало назначени по трудови договори лица.

Ревизионен акт /РА/ № Р-22220620003317-091-001/30.12.2020 г., издаден от И. М. Р.– орган, възложил ревизията и И. В. М.-Н.– ръководител на ревизията е оспорен по административен ред с жалба, ведно с приложени писмени доказателства в подкрепа на доводите на жалбоподателя.

С Решение №779/17.05.2021 г. на директор на дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ С. при ЦУ на НАП е потвърден Ревизионен акт №Р-22220620003317-091-001/30.12.2020 г., издаден от И. М. Р.– орган, възложил ревизията и И. В. М.-Н.– ръководител на ревизията в оспорената част.

По делото са приети доказателствата ангажирани от страните.

Видно от допуснатата и приета по делото Съдебно- счетоводна експертиза, неоспорена от страните спорните фактури, издадени от доставчиците [фирма], [фирма], [фирма] на [фирма] са за доставки (покупки) на услуги–строително-монтажни работи (СМР). Фактурите, издадени от [фирма] на [фирма] се съпътстват от договор за изпълнение на СМР на обект [населено място], УПИ 3– 924, кв. 516, м. О. К. и актове (протоколи) обр. 19, с които се актуват извършени СМР на обект „Жилищна сграда с гаражи, подземен паркинг и подземен трафопост УПИ III – 924, кв. 516, м. О. К., [населено място]“, по количество и стойност от всеки вид. Фактурите издадени от [фирма] на [фирма] се съпътстват от договор за изпълнение на СМР на обект [населено място], УПИ 3 – 924, кв. 516, м. О. К. („Жилищна сграда с гаражи, подземен паркинг и подземен трафопост УПИ III – 924, кв. 516, м. О. К., [населено място]“) и приемо–предавателни протоколи за СМР (труд)–човекочасове (ч.ч.) и за СМР– монтаж на топлоизолация на обект „Жилищна сграда с гаражи, подземен паркинг и подземен трафопост УПИ III – 924, кв. 516, м. О. К., [населено място]“. В договора е посочено име на инвеститор на обекта [фирма]. Фактурите, издадени от [фирма] на [фирма] се съпътстват от приемо– предавателни протоколи за СМР– монтаж на топлоизолация, вероятно на обект „Жилищна сграда с гаражи, подземен паркинг и подземен трафопост УПИ III–924, кв. 516, м. О. К., [населено място]“, което не е видимо

нагледно, поради ненамиране по делото и непредставяне от счетоводството на [фирма] на договор за СМР, сключен с [фирма] (Таблица № 3). От Аналитичен регистър на с/ка 401 „Доставчици“ в кореспонденция с други с/ки, аналитични партиди на контрагентите [фирма], [фирма], [фирма] в разчетната с/ка 401, представен от счетоводен продукт (база данни) за дейност на [фирма] за минало време от счетоводството, вещото лице е установило, че поради недостиг на счетоводни данни по делото, от счетоводна гледна точка, разходите за услуги (СМР) намират счетоводен израз като текущ разход (602) и в този смисъл, те се отразяват в „намаление“ на резултата от дейността. От Хронологични регистри на [фирма] от 01.01.2020г. до 31.12.2020г. с/ка 411 в кореспонденция със с/ки 702 и 453/2 (заедно и по отделно), с аналитичност [фирма], са видими счетоводни записвания по фактури, издадени от „Д. 2019“ ЕО ОД на [фирма], по кредита на с/ка 702 „Приходи от продажби на стоки“ с фактурната стойност без ДДС (данъчна основа) и по кредита на с/ка 453 „Разчети за ДДС“ (453/2 „Начислен данък за продажбите“) с фактурирания данък (ДДС), срещу дебитиране на с/ка 411 „Клиенти“ с общата фактурна стойност (данъчна основа + ДДС). Не се намира по делото Хронологичен регистър на [фирма] от 01.01.2020г. до 31.12.2020г. с/ка 411 в кореспонденция със с/ка 501 „Каса в левове“. Това, че хронологичните регистри на кореспондиращи с/ки не са в пълен обем, а само с аналитичност [фирма] и че, не се намират оборотна ведомост и главна книга на [фирма] за 2020г., прави счетоводните данни недостатъчни и с невъзможност за установяване на съответствие на аналитична със синтетична счетоводна отчетност в годишен аспект. Анализирани са приложените оборотни ведомости за м.03.2020 г. и м.04.2020 г., Кореспонденции на с/ки 411, 703, 4532, 501 за м.03.2020г. и м.04.2020 г.. В Кореспонденции за периода (м.03.2020г. и м.04.2020г.) със степен на обобщаване: до счетоводна статия, клиент: 08 [фирма], са видими счетоводни записвания по фактури, издадени от [фирма] на [фирма] по кредита на с/ка 703 „Приходи от продажби на услуги“ с фактурната стойност без ДДС (данъчна основа) и по кредита на с/ка 453 „Разчети за ДДС“ (4532 „Начислен данък за продажбите“) с фактурирания данък (ДДС), срещу дебитиране на с/ка 411 „Клиенти“ с общата фактурна стойност (данъчна основа + ДДС). Със следващи счетоводни записвания е кредитирана с/ка 411 „Клиенти“ срещу дебитиране на с/ка 501 „Каса в левове“ за отразяване на постъпления по касов път по фактурите. Кореспонденциите на с/ки 411, 703, 4532, 501 са за м.03.2020г. и м.04.2020г., със степен на обобщаване: до счетоводна статия и само за клиент 08 [фирма]. С тях не се обхваща движението по с/ките в пълен обем и въпреки оборотните ведомости за м.03.2020г. и м.04.2020г., счетоводните данни са недостатъчни, за установяване на съответствие на аналитична със синтетична счетоводна отчетност, което се следва в годишен аспект. Вещото лице е констатирало, че по делото не се намират оборотни ведомости и извлечения (аналитични и хронологични регистри) на кореспондиращи с/ки, от счетоводна отчетност на [фирма], които

да послужат за отговор по задачата. Начисляване на данък по ЗДДС е видимо по отношение на издадените фактури от [фирма] и [фирма] на [фирма], с това, че данъкът е посочен на отделен ред и фактурите са отразени в дневници за продажби респективно в СД по ЗДДС на доставчиците за съответните данъчни периоди. Фактурите на [фирма] са издадени на [фирма] от данъчно нерегистрирано по ЗДДС лице и няма начисляване на ДДС. По документи по делото се установяват плащания по фактури, издадени от [фирма], [фирма] и [фирма] на [фирма], по касов път. Вещото лице е констатирало, че фискалните бонове към фактурите са видимо са бледи и нечетливи, включително и тези съхранявани в отчетността.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима. Ревизионният акт е обжалван в рамките на предвидения за това срок, пред горестоящия в йерархията на приходната администрация орган, който с решението си го е потвърдил изцяло в обжалваната част. Така постановеният от директора на дирекция "ОДОП"- С. резултат и подаването на жалбата в рамките на предвидения за това преклузивен срок, от надлежна страна налагат извод за нейната допустимост. Разгледана по същество е неоснователна.

По силата на чл. 160, ал. 2 от ДОПК, Съдът преценява законосъобразността и обосноваването на РА, както и валидността на акта, независимо дали са изрично релевирани доводи за нищожност на РА в обжалваната му част, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му. За валидността на акта съдът следи служебно.

На първо място, е спазен срокът по чл. 109 от ДОПК, с оглед надлежното упражняване на правомощието за образуване на процесното ревизионно производство, с посочената по-горе ЗВР, в рамките на 5-годишния срок.

Съгласно разпоредбата на чл. 112, ал. 2 от ДОПК, ревизията може да се възлага от: т. 1 органа по приходите, определен от териториалния директор на компетентната териториална дирекция или т. 2 изпълнителния директор на Националната агенция по приходите или определен от него заместник изпълнителен директор – за всяко лице и за всички видове задължения и отговорности за данъци и задължителни осигурителни вноски.

Ревизионният акт е издаден от компетентни органи по смисъла на чл. 118, ал. 2 от ДОПК във вр. с чл. 7, ал. 1, т. 4 от ЗНАП и чл. 119, ал. 2 от ДОПК, в кръга на определените им правомощия /в този смисъл Тълкувателно решение № 5 от 13.12.2016 г. на ВАС/. Съгласно чл. 119, ал. 2 ДОПК Ревизионният акт се издава от органа, възложил ревизията, и ръководителя на ревизията в 14-дневен срок от подаването на възражение или от изтичането на срока за подаване на възражение. Компетентността на органа, подписал посочените по-горе заповеди и оспорвания РА е установена с официални документи по смисъла на чл. 179, ал. 1 от ГПК, с обвързваща материална доказателствена сила, която не

е оборена.

Настоящата инстанция констатира, че РА е подписан с електронни подписи от органите по приходите– негови издатели. В конкретния случай РА е създаден като електронен документ по смисъла на чл.3, ал.1 ЗЕДЕУУ, по отношение на които с оглед фикцията, установена в ал.2 се приема, че е спазено изискването за писмена форма. Доказателствената сила на подписания с КЕП електронен документ е такава, каквато законът признава на подписания писмен документ. Именно като електронен документ, подписан от посочените в тях органи по приходите с електронен подпис, актът е изпратен като електронно съобщение и връчен на ревизираното лице по реда на чл.30, ал.6 ДОПК и това обстоятелство е удостоверено по предвидения за това в цитираната норма ред с разпечатка на записа в информационната система. С оглед разпореденото от законодателя в чл.184, ал.1 ГПК, приложима в съдебното производство по оспорване на РА на основание § 2 ДР на ДОПК, тези електронни документи са представени на съда като възпроизведени на хартиен носител преписи, заверени от страната. Това е относимо и за РД, ЗВР и ЗИЗВР.

На следващо място, спазени са процесуалните правила за извършването на ревизията. Ревизионният акт е издаден в предвидената форма съгласно чл. 120, ал. 1 от ДОПК и съдържа реквизитите по чл. 120, ал. 1 от ДОПК, както и указанието, че се приемат констатациите от ревизионния доклад, който на практика представлява неразделна част от издадения ревизионен акт, поради което доводите в тази насока са неоснователни. Оспореният РА съдържа разпоредителна част в табличен вид, в която е определен размерът на обжалваните задължения. Съдът не констатира съществени процесуални нарушения на административно- производствените правила.

По приложението на материалния закон съдът намира следното:

Предмет на спора е отказано право на приспадане на данъчен кредит по фактурите от [фирма], [фирма] и [фирма], на основание чл. 68, ал. 1 и чл. 69, ал. 1 от ЗДДС, във връзка с чл. 6 от ЗДДС.

В нормата на чл. 68, ал. 1, т. 1 от ЗДДС е дадено определение за данъчен кредит, като това е сумата на данъка, която регистрирано лице има право да приспадне от данъчните си задължения по този закон за получени от него стоки или услуги по облагаема доставка, като в ал. 2 на същата разпоредба е уточнено, че правото на приспадане възниква, когато данъкът е станал изискуем. Отказът на право на данъчен кредит е в резултат на недоказани доставки на стоки/услуги по смисъла на чл. 6/9 от ЗДДС. Наличието на доставка (данъчно събитие) е основополагаща предпоставка за задействане механизма както на начисляване (изискуемостта) на данък добавена стойност, така и за възникване на правото на приспадане на данъчен кредит. Съгласно чл. 25 ЗДДС доставката, извършена от задълженото лице, се окачествява като данъчно събитие. На датата на възникването му се поражда задължение за доставчика да начисли и корелативно свързаното с него право на получателя да ползва данъчен кредит. Условието за наличие на облагаема доставка като

основание за възникване на данъчно събитие, обуславящо правото на данъчен кредит, залегнало в разпоредбата на чл. 167 и чл. 63 от Директивата, е транспонирано именно с нормите на чл. 25 и чл. 68, ал. 2 от ЗДДС. Съгласно Решение от 29.04.2004 г. по дело C-152/02, Пето отделение „правото на приспадане трябва да бъде упражнено по отношение на данъчен период, през който са изпълнени двете условия, изисквани от тази разпоредба /чл. 18, ал. 2 от Шестата директива/, а именно: стоките да са били доставени или услугите-извършени и данъчнозадълженото лице да притежава фактура или документ, който съгласно критериите, определени от въпросната държава- членка, може да се счита за служещ за фактура". Двете предпоставки за признаване право на данъчен кредит са кумулативни и липсата на която й да е от тях възпрепятства възникването и упражняването на това право.

Безспорно в чл. 71, т. 1 от ЗДДС е заложено, че задължителна предпоставка за правото на приспадане на данъчен кредит е субектът да притежава фактура, която да отговаря на изискванията на чл. 114 от ЗДДС. Реалността на доставката, документирана с редовно издадена фактура, е основен въпрос при преценка дали е право на приспадане на данъчен кредит за тази доставка или услуга- чл. 25, ал. 2 и 6, чл. 68, т. 1 и 69, ал. 2 ЗДДС, съответно чл. 62, 63, 167 и 168 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета и актуалната практиката на СЕС. Притежаването на данъчна фактура и протокол/акт обаче не е достатъчно да обоснове реалност на отразените в счетоводните регистри стопански операции. Според националния данъчен закон и постоянната практика на Съда на Европейския съюз по тълкуване на чл. 167, чл. 168 и чл. 178 от Директива 2006/112/ЕО, възникването и надлежното упражняване на правото на приспадане на данъчен кредит изисква установяване преди всичко наличието на действително осъществени облагаеми доставки на стоки и услуги. Доставката на услуги подлежи на данъчно облагане само ако между доставчика и получателя съществува реално правоотношение с достатъчно индивидуализиран предмет, в рамките на което се разменят конкретни взаимни престации, като полученото от доставчика възнаграждение представлява действителната равностойност на предоставената услуга (т. 29 от решение от 27.03.2014 г. по дело C-151/13 Le R. d'Or) и само ако е налице пряка връзка между доставената услуга и получената насрещна престация. При доставките на услуги е относимо изследване дали при възлагане на услугата страните са договорили по достатъчно конкретен начин вида й и дължимия резултат и какви отделни компоненти формират договорната цена, защото индивидуализираното в достатъчна степен възлагане улеснява проверката дали е налице достатъчно конкретизирано приемане на резултата от изпълнението. Предаването на резултата от извършената услуга трябва в пълнота да съответства на предмета на възложеното и да позволява пълна индивидуализация на извършеното— предмет, период, ползвани трудови и материални ресурси и направените във връзка с тях разходи от доставчика, както и данни къде се извършва приемо-предаване и между кои физически лица

като представители на търговците, което е в съответствие със задължението им по чл.302 ТЗ. Т.е. доставката е доказана само ако между доставчика и получателя съществува реално правоотношение с достатъчно индивидуализиран предмет, в рамките на което се разменят конкретни взаимни престации.

Доказателствата за реалното осъществяване на доставката на услуга могат условно да бъдат разделени на две групи: установяващи потенциалната възможност за осъществяване на доставката, в която следва да се включат материално-техническата и кадрова обезпеченост на доставчика; и такива, сочещи прякото ѝ реализиране, към които следва да се причислят протоколи за приемане на работата, доказателства за начин на остойностяване като количествено- стойностни сметки, осчетоводени записи за извършени разходи на доставчика във връзка с извършване на услугата и др. Принципно, по отношение на отделни обстоятелства, като напр. наличието на наети лица, практиката на СЕС не изисква знание у получателя по доставките, но същата е категорична, че Директива 2006/112/ЕО и принципът на данъчен неутралитет допускат националната юрисдикция да провери въз основа на цялостна преценка на всички обстоятелства по случая дали самият издател на фактурата е извършил въпросната сделка, като вземе предвид всички обстоятелства по случая (т.50 и т.53 от решение на СЕС от 06.09.2012 г. по дело С-324/11 „G. T.“). Основание за този извод се намира, както в общата процесуална разпоредба на чл.154, ал.1 ГПК, така и в практиката на СЕС - т.37 от решение на СЕС от 18.07.2013 г. по дело С-78/12 „Е.-К“: лицето, което иска да приспадне ДДС, следва да докаже, че отговаря на предвидените условия за това. Според даденото от СЕС тълкуване изводите за наличие на реални доставки на стоки или услуги, респ. липсата им, както и данните за знание у получателя за извършена от някой от доставчиците по веригата измама, следва да се направят въз основа на „обективни факти“- факти и обстоятелства от обективната действителност, при съвкупната преценка на които може да се направи извод в подкрепа на едната или другата теза при общото разпределение на доказателствената тежест по чл.154, ал.1 ГПК и чл.170, ал.1 АПК. Наличието на кумулативните условия за възникване на право на данъчен кредит по смисъла на чл. 69 и сл. от ЗДДС, респективно отсъствието на някоя от хипотезите по чл. 70 от ЗДДС, които възпрепятстват възникването му, са факти от обективната действителност, наличието или отсъствието, на които е свързано с възникването на благоприятни последици за оспорващото дружество- възникване на право на данъчен кредит по конкретните фактури. За разлика от правнорелевантните факти, които са определени в правната норма като предмет на доказване, доказателствените факти не са нормативно определени, защото изначално не е ясно кой факт може да се окаже във връзка на зависимост с правнорелевантен факт или кой факт може да бъде индиция, улика, мълчаливо да свидетелства относно осъществяването на правнорелевантен факт. В тази връзка за целите на ЗДДС данъчно събитие е не

правоотношението (валидността на търговската сделка), предвид наличието на сключен договор, а изпълнението на задължението за прехвърляне на правото на собственост (при доставката на стока) или за извършването на услугата (по арг. от чл. 6, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 и чл. 25, ал. 1 от ЗДДС). Недоказана реална доставка, макар и документално оформена в счетоводството, не поражда права за данъчно задълженото лице. По силата на чл. 4, ал. 3 от Закона за счетоводството, документална обосновааност на стопанските операции е налице само когато фактурата, като първичен счетоводен документ, отразява действително осъществена стопанска операция. При оспорване на фактурата като частен свидетелстващ документ, в тежест на ползващия се от правата по тези документи е да докаже, че отразените във фактурата стопански операции действително са осъществени. За субекта на данъчно предимство ДЗЛ е бремето да установи с убедителността на пълното доказване осъществяването на тези правно релевантни факти- чл. 154, ал. 1 от ГПК във вр. с § 2 от ДР на ДОПК.

По отношение на отделните спорни доставчици се налагат следните изводи:

1. За данъчни периоди м. 02.2020 г. и м. 03.2020 г., [фирма] е упражнило право на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 16 666,67 лв. по 11 фактури, издадени от [фирма] на стойност 83 333,33 лв. Във всички фактури е вписано основание за издаване „СМР по протокол“.

По отношение на търговско дружество [фирма] е установено, че е регистрирано по ЗДДС на 11.06.2007г. и е де-регистрирано по ЗДДС на 29.07.2020г., поради обстоятелства по чл. 176 от ЗДДС. Фактурите, издадени от [фирма] на [фирма] по делото са от м.02.2020г., когато доставчикът е бил регистриран по ЗДДС лице. При извършената справка в ИС на НАП относно регистрирани ФУ по Булстат на дружеството е установено, че то има регистриран ЕКАФП. При извършената справка за актуално състояние на всички действащи трудови договори за проверявания период, е установено, че дружеството е имало 6 лица наети по трудови правоотношения, като работници изграждане и ремонт на покривни покрития. По делото се намират трудови договори с работодател [фирма]. При справка в Търговския регистър, Актуално състояние, по Булстат на дружеството, в „Обявени актове“ не се установява публикуване на ГФО, в т.ч. Счетоводен баланс, Отчет за приходите и разходите и други отчетни форми от [фирма] за дейност през отчетен период 2020г.

По делото няма спор, че фактурите, издадени от [фирма] на [фирма] са отразени (включени) с ДО и ДДС в отчетните регистри (дневници за продажбите), респективно в СД по ЗДДС на доставчиците за съответните данъчни периоди. Това се потвърждава от Протокол № П-22221220126618-141-001/30.11.2020г. на ТД на НАП С. за извършена насрещна проверка на [фирма] и от заключението на ССЕ, което се кредитира от съда като компетентно изготвено при използване на специални знания. Вещото лице е установило наличие на счетоводни записвания за плащания по

касов път по фактури издадени от [фирма] на [фирма], по дебита на с/ка 401 „Доставчици“ срещу кредитиране на с/ка 501 „Каса в левове“ с фактурната стойност.

От доказателствата по делото и от заключението на вещото лице се установи, че спорните фактури се съпътстват от Договор с дата 17.10.2019 г., сключен между [фирма] /възложител/ и [фирма] /изпълнител/, за изпълнение на строително-монтажни работи /СМР/ на обект [населено място], УПИ 3– 924, кв. 516, м. О. К. и актове (протоколи) обр. 19, с които се актуват извършени СМР на обект „Жилищна сграда с гаражи, подземен паркинг и подземен трафопост УПИ III– 924, кв. 516, м. О. К., [населено място]“, по количество и стойност от всеки вид. В самите фактури обаче не е индивидуализиран протоколът, във връзка с който се фактурират СМР и не могат да се свържат стойностите на актуваните услуги от двата акта, с конкретна фактура от такава дата, т.е. не се доказва еднозначност между претенцията за данъчен кредит по съответната фактура и датата на възникване на съответната претенция /данъчното събитие/.

Освен това, в договора /в т. VI. 3/ е заложено, че изпълнителят / [фирма]/ следва да представи на възложителя / [фирма]/ сертификати от производителя и съгласувателни писма, както и декларации за съответствие на строителните продукти, но такива не са ангажирани по делото, както и задължителни инструктажните книги, съгласно изискването на Закона за здравословни и безопасни условия на труд /ЗЗБУТ/, от които да се установи, че работниците са полагали труд на конкретния обект. Това води до извод за документална необоснованост на доставките. В подкрепа на това е заключението на вещото лице, според което факта, че хронологичните регистри на кореспондиращи с/ки не са в пълен обем, а само с аналитичност [фирма] и че не се намират оборотна ведомост и главна книга на [фирма] за 2020г., прави счетоводните данни недостатъчни и води до извод за невъзможност за установяване на съответствие на аналитична със синтетична счетоводна отчетност в годишен аспект.

Константна е съдебната практика, че наличието на фактура и редовното ѝ счетоводно отразяване при доставчика и получателя не е достатъчно за категоричен извод за реалност на доставките, респ. не е достатъчно като условие за възникване и упражняване на право на приспадане на данъчен кредит. Плащането също е само косвено указание за действителност на отношенията, което следва да се обсъди наред с останалите доказателства по делото. Следва да се отбележи, че касовите бонове са бледи и нечетливи, което се потвърждава и от вещото лице при извършената от него допълнителна проверка. В случая, не се доказва, че съставените данъчни документи отразяват реални стопански операции, което навежда на извод, че на ревизираното лице му е било известно участието му във формални сделки, без да има фактически осъществени престации, както правилно е приел решаващият административен орган. Не се установяват материалноправните и формалните изисквания за

възникването и упражняването му, в т. ч. обективни данни, че жалбоподателят е получил доставките, предмет на фактурите, по които е упражнил правото на приспадане на данъка, както и че е добросъвестен, т. е., че е положил грижата на добрия търговец.

С оглед изложеното и на основание чл. 68, ал. 1 от ЗДДС и чл. 69, ал. 1 от ЗДДС на ревизираното лице правилно и обосновано е отказано право на приспадане на данъчен кредит в размер на 16 666,67 лв. по фактурите, издадени от [фирма]. Предвид това е дължимо е отхвърляне на оспорването в тази част.

2. За данъчни периоди м. 03.2020 г. и м. 04. 2020 г., [фирма] е ползвало право на приспадане на данъчен кредит общо в размер на 8 781,66 лв. по 7 фактури, издадени от [фирма]. Предметът на доставките във фактурите е описан като: „СМР- монтаж на топлоизолация“ /по четири фактури/; „СМР по договор-приложен протокол“ /по две фактури/ и СМР /по една фактура/.

Доставчикът [фирма] е регистриран по ЗДДС на 10.12.2019г. Фактурите, издадени от [фирма] на [фирма] по делото са от м.03.2020г. и м.04.2020г. когато доставчикът е регистриран по ЗДДС лице. При извършената проверка в ИС на НАП е установено, че [фирма] е включило в дневника за продажби за проверявания период фактурите с получател [фирма], което е видно и от приложените по делото дневници за продажбите за м.03.2020г. и м.04.2020г., потвърдено и от вещото лице. При извършената справка в ИС на НАП относно регистрирани ФУ по Булстат на дружеството е установено, че то има регистриран ЕКАФП. При справка в Търговския регистър, Актуално състояние, по Булстат на дружеството, в „Обявени актове“ не се установява публикуване на ГФО, в т.ч. Счетоводен баланс, Отчет за приходите и разходите и други отчетни форми от [фирма] за дейност през отчетен период 2020г.

Фактурите издадени от [фирма] на [фирма] се съпътстват от Договор от дата 18.03.2020 г. за изпълнение на СМР на обект [населено място], УПИ 3 – 924, кв. 516, м. О. К. („Жилищна сграда с гаражи, подземен паркинг и подземен трафопост УПИ III– 924, кв. 516, м. О. К., [населено място]“) и приемо–предавателни протоколи за СМР (труд)– човечески часове (ч.ч.) и за СМР–монтаж на топлоизолация на обект „Жилищна сграда с гаражи, подземен паркинг и подземен трафопост УПИ III– 924, кв. 516, м. О. К., [населено място]“. В договора е посочено име на инвеститор на обекта [фирма]. В същия договор е заложено, че стойността на СМР се определя след актуване на заложените работи, както и че изпълнителят е длъжен да уведоми с писмо /изпратено по и-мейл или препоръчано/, че е готов с изпълнението на изработката и да покани възложителя на работата / [фирма]/ за преглед и изпълнение на извършените работи. В договора е заложено, че извършените работи следва да са „подробно“ описани в протокол. В случая, по делото липсват данни за уведомяване на възложителя. Протоколите не съдържат данни, от които да стане ясно как е осъществен процесът на изпълнение и каква е била неговата продължителност. При това положение от съдържанието на

фактурите и протоколите не може да се установи какво точно е изпълнено. Освен това във всеки протокол е вписана фактурата, към която се издава, т. е. издаването на протоколите е след фактурите, а фактури №[ЕГН] от 14.03.2020 г. и №[ЕГН] от 17.03.2020 г., както и протоколите към тях от същите дати, са съставени преди подписването на Договора от 18.03.2020 г. Следователно, приложените към спорните фактури от [фирма] протоколи, които като частни документи нямат достоверна дата и не разполагат с материална доказателствена сила, не доказват възникнало данъчно събитие по смисъла на чл. 25 от ЗДДС и не служат като основание за издаване на фактури, отразяващи реални стопански операции.

Видно от ССЕ, от представените Аналитичен регистър на с/ка 401 „Доставчици“ в кореспонденция с други с/ки, аналитични партии на контрагент [фирма] в разчетната с/ка 401, се установяват счетоводни записвания за плащания по касов път по фактури издадени от [фирма] на [фирма], по дебита на с/ка 401 „Доставчици“ срещу кредитиране на с/ка 501 „Каса в левове“ с фактурната стойност, но плащането не е елемент от правото на данъчен кредит, поради което и доколкото се преценява наред с останалите доказателства не е достатъчно за доказване на реалност на доставката.

От друга страна, в заключението на ССЕ са анализирани приложените Оборотни ведомости за м.03.2020 г. и м.04.20 20г., Кореспонденции на с/ки 411, 703, 4532, 501 за м.03.2020г. и м.04.2020 г. В Кореспонденции за периода (м.03.2020г. и м.04.2020г.) със степен на обобщаване: до счетоводна статия, клиент: 08 [фирма], са видими счетоводни записвания по фактури, издадени от [фирма] на [фирма] по кредита на с/ка 703 „Приходи от продажби на услуги“ с фактурната стойност без ДДС (данъчна основа) и по кредита на с/ка 453 „Разчети за ДДС“ (4532 „Начислен данък за продажбите“) с фактурирания данък (ДДС), срещу дебитиране на с/ка 411 „Клиенти“ с общата фактурна стойност. Със следващи счетоводни записвания е кредитирана с/ка 411 „Клиенти“ срещу дебитиране на с/ка 501 „Каса в левове“ за отразяване на постъпления по касов път по фактурите, като следва да се отбележи, че касовите бонове са бледи и нечетливи, което се потвърждава и от вещото лице. Кореспонденциите на с/ки 411, 703, 4532, 501 са за м.03.2020г. и м.04.2020г., със степен на обобщаване: до счетоводна статия и само за клиент 08 [фирма]. С тях не се обхваща движението по с/ките в пълен обем, въпреки оборотните ведомости за м.03.2020г. и м.04.2020г., което води до извод, че счетоводните данни са недостатъчни, за установяване на съответствие на аналитична със синтетична счетоводна отчетност, в годишен аспект.

Предвид изложеното, съдът намира, че не се доказва реалност на доставките по спорните фактури, издадени на дружеството- жалбоподател от [фирма], поради което законосъобразно по същите е отказано право на данъчен кредит.

3. За данъчен период м. 04.2020 г. на [фирма] не е признатото право на приспадане на данъчен кредит в размер на 2 568,34 лв. по фактури №[ЕГН]/29.04.2020 г. и №[ЕГН]/22.04.2020 г., с издател [фирма], с предмет на

доставките СМР, монтаж топлоизолации. Фактурите, издадени от [фирма] на [фирма] се съпътстват от приемо– предавателни протоколи за СМР– монтаж на топлоизолация, като вещото лице изразява предположение, че касаят обект „Жилищна сграда с гаражи, подземен паркинг и подземен трафопост УПИ III–924, кв. 516, м. О. К., [населено място]“, поради ненамиране по делото и непредставяне от счетоводството на [фирма] на договор за СМР, сключен с [фирма].

Установено е по безсъмнен начин по делото е, че посоченият доставчик [фирма] е регистриран по ЗДДС на 27.01.2016г. и е де-регистриран по ЗДДС на 25.11.2016г., поради обстоятелства по чл. 176 от ЗДДС. Дружеството повторно е регистрирано по ЗДДС на 05.11.2019г. и е дерегистрирано по ЗДДС на 10.03.2020г., поради обстоятелства по чл. 176 от ЗДДС. Фактурите, издадени от [фирма] на [фирма] не са отразени (не са включени) с ДО и ДДС в отчетен регистър (дневник за продажбите), респективно в СД по ЗДДС на доставчика, поради това, че за периода на издаване на тези фактури, [фирма] не е било с актуална регистрация по ЗДДС, поради което и не е следвало да е подавало СД и Дневници по ЗДДС пред ТД на НАП. При извършена справка в ИС на НАП относно регистрирани ФУ по Булстат на дружеството е установено, че има регистриран ЕКАФП. При извършена справка за актуално състояние на всички действащи трудови договори за проверявания период е установено, че дружеството е имало 6 лица наети по трудови правоотношения до 01.04.2020г. /общ работник строителство сгради, технически сътрудник, строител сгради/. При справка в Търговския регистър, Актуално състояние, по Булстат на дружеството, в „Обявени актове“ не се установява публикуване на ГФО, в т.ч. Счетоводен баланс, Отчет за приходите и разходите и други отчетни форми от [фирма] за дейност през отчетен период 2020г.

Видно от ССЕ, от представените Аналитичен регистър на с/ка 401 „Доставчици“ в кореспонденция с други с/ки, аналитични партии на контрагент [фирма] в разчетната с/ка 401, се установяват счетоводни записвания за плащания по касов път по фактури издадени от „Т. 68“ ЕО ОД на [фирма], по дебита на с/ка 401 „Доставчици“ срещу кредитиране на с/ка 501 „Каса в левове“ с фактурната стойност, като следва да се отбележи, че касовите бонове са бледи и нечетливи, което се потвърждава и от вещото лице. Не се намират оборотни ведомости и извлечения (аналитични и хронологични регистри) на кореспондиращи с/ки, от счетоводна отчетност на [фирма].

Няма спор по делото, че спорните фактури са издадени след дерегистрацията по ЗДДС на [фирма], която е от 10.03.2020 г., при установени обстоятелства по чл. 176 от ЗДДС.

Според разпоредбата на чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС, когато стоките и услугите се използват за целите на извършваните от регистрираното лице облагаеми доставки, лицето има право да приспадне данъка за стоките или услугите, които доставчикът– регистрирано по този закон лице, му е доставил или предстои да му достави. Видно от текста на цитираната разпоредба, едно от

условията за ползване на данъчен кредит е фактурата да е издадена от доставчик– регистрирано по този закон лице. Съгласно чл.70, ал.5 ЗДДС не е налице право на данъчен кредит за данък, който е начислен неправомерно.

В случая жалбоподателят не е проявил необходимата добросъвестност, като не е проверил публичната информация за регистрацията по ЗДДС на неговия контрагент, поради което е неоснователен довода му за липса на знание относно този факт.

Досежно издадените кредитни известия към процесните фактури, съдът намира за правилен извода на приходните органи, че липсват данни да са отразени /анулирани/ в счетоводството на ревизираното лице със знак минус, поради което доводите на жалбоподателя в тази насока са несъстоятелни.

Предвид гореизложеното, съдът намира, че на жалбоподателя законосъобразно не е признатото право правото на данъчен кредит на основание чл. 70, ал. 5 от ЗДДС и чл. 69, ал. 1, т. 1 от ЗДДС по фактурите, издадени от [фирма].

Настоящият съдебен състав счита, че дружеството [фирма] е било длъжно да положи дължимата грижа на добър търговец по смисъла на чл.302 ТЗ за оформяне на отношенията си с посочените по- горе доставчици по начин, който предоставя възможност, за целите на главното доказване в съдебния процес, по несъмнен и категоричен начин да се установи реалността на доставките на строителни услуги в посочения по- горе смисъл– като реално правоотношение с достатъчно индивидуализиран предмет, в рамките на което се разменят конкретни взаимни престации, полученото от доставчика възнаграждение да представлява действителната равностойност на предоставената услуга, при наличие на пряка връзка между доставената услуга и получената насрещна престация. В случая от страна на жалбоподателя не са недоказани визираните предпоставки, което влече неблагоприятния за него резултат от непризнаване на претендираното право на данъчен кредит.

С оглед на всичко изложено до тук, съдът намира, че следва жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна.

Ответникът е направил искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което при този изход на спора следва да бъде уважено в размер на 1370.50 лева, съгласно чл. 8, ал. 1, т. 4 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран и на основание чл. 160, ал. 1 ДОПК, Административен съд София град, 73- ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК-[ЕИК], срещу Ревизионен акт № Р-22220620003317-091-001/30.12.2020 г., издаден от И. М. Р.- орган, възложил ревизията и И. В. М.- Н.– ръководител на ревизията, потвърден с Решение № 779/17.05.2021 г. на директор на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“, [населено място], Централно управление на

Национална агенция по приходите, с който не е признато право на приспадане на данъчен кредит по ЗДДС в общ размер на 28 016,67 лв. по фактури, издадени от [фирма], [фирма] и [фирма].

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК-[ЕИК], да заплати на дирекция „Обжалване и данъчно- осигурителна практика”- С. при ЦУ на НАП юрисконсултско възнаграждение в размер на 1370.50 лева.

Решението може да бъде обжалвано от страните с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14- дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ: